

χριστιανική σημαία αναφαίνεται κατὰ πρῶτον μετὰ πολλῶν ἐτῶν παρέλευσιν, καὶ μολονότι ἡ προλαβοῦσα ἐνετική κυριότης εἶχεν ἀφήσει θλιβεράς ἀναμνήσεις, ἢ πρὸς τὸν ὀθωμανικὸν ζυγὸν ὅμως ἀποστροφή δὲν ἐπέτρεπεν οὐδεμίαν ὡς πρὸς τὰς τύχας τῆς Πελοποννήσου ἀμφιβολίαν· ἡ χερσόνησος ἅπασα ἐσκίρτησε, πολλοὶ τῶν ἐπισκόπων ἦσαν εἰς ἀλληλογραφίαν πρὸς τὸν ἐνετὸν στρατηγόν· χωρικοὶ, ποιμένες τῶν ὄρεων ἤγειρον σημαίας ἐνετικὰς καὶ τὰ πάντα προσεκάλουν τοὺς νέους δορυκτῆτορας. Ἡ Κορώνη μετὰ ὀλίγων ἡμερῶν πολιορκίαν ἠλώθη καὶ ὅλοι οἱ κατοικοῦντες αὐτὴν Τοῦρκοι ἐσφάγησαν (αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν ἐτιμῶντο ἐν Ἐνετίᾳ δύο φλωρίων ἐκάστη καὶ ἐξετίθεντο ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ ἀγίου Μάρκου). Τότε δὲ κατέβησαν ἐκ τῶν ὕψων τοῦ Ταυγέτου καὶ οἱ Μανιάται, ἡ δὲ βοήθεια αὐτῶν συνετέλεσε μέγਾਲως εἰς τὴν κατατρόπωσιν ἐνὸς στρατιωτικοῦ σώματος, ὅπερ δι-οικουμένον παρὰ τοῦ καπετὰν πασᾶ ἤρχετο πρὸς λύσιν τῆς πολιορκίας.

Κατὰ τὴν δευτέραν ἐκστρατείαν (1686), ἥς μετέσχε καὶ ὁ κόμης Κενιγσμάρκ, ὁ ἐκ τῆς σουηδικῆς εἰς τὴν ἐνετικὴν ὑπηρεσίαν μεταταχθεὶς, τὰ δύο φρούρια τῆς Πύλου (Ναβαρίνον καὶ Νεόκαστρον), ἡ Μοθώνη, τὸ Ἄργος καὶ τὸ Ναύπλιον ὑπετάχθησαν ἀλληλοδιαδόχως εἰς τοὺς Ἐνετούς· οἱ Τοῦρκοι ἔντρομοὶ συνωθοῦντο πανταχόθεν εἰς τὰς πόλεις καὶ αἱ πόλεις ἐσυνθηκολόγουν μετὰ τῶν νικητῶν. Τὸ προσε-χὲς ἔτος ἐκυριεύθησαν αἱ Πάτραι καὶ τὰ ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου δύο φρούρια (Ῥίον καὶ Ἀντίρριον)· ἡ δὲ Ναύπακτος καὶ ὁ Μιστράς παρεδόθησαν ἄνευ τινὸς ἀν-τιστάσεως καὶ ὁ Σερασκιέρης τῆς Πελοποννήσου κατατρο-πῶθεις ἐπανειλημμένως καὶ μὴ τολμῶν νὰ ἐγκλεισθῇ εἰς τὴν Κόρινθον ἀνετείναξεν εἰς τὸν ἀέρα τὰ ὀχυρώματα τῆς πόλεως ταύτης, ἔκαύσε τὰς ἀποθήκας καὶ ἀπεχώρησε πρὸς

